

nesker, og at det var det største antal nogen sinde.

Jeg tror i og for sig, at Dansk Folkepartis ordfører har ret i det. Men jeg mener også at vide, at Dansk Folkeparti er meget optaget af ventelister, og her har vi været i den situation, at folk, der har søgt dansk statsborgerskab og i øvrigt opfylder samtlige regler og bestemmelser, har skullet vente i op til 2 år.

Derfor har Indfødsretsudvalget i flere omgange bedt skiftende ministre om at forstærke indsatsen, så man fik sagsbehandlingstiden ned, og det viser sig nu, at det gør man, og det synes jeg er godt.

Så vil jeg kun sige til de forskellige bemærkninger både her i salen og i betænkningen, at alle i dette lovforslag opfylder de regler, som Folketinget har fastsat på dette felt.

Der er en gruppe, som ikke opfylder kravet til sproget. De har været til individuel behandling i udvalget. Det handler oftest om enten meget gamle mennesker eller mennesker, der er torturerede og derfor ude af stand til at lære sproget tilstrækkeligt. De har fået et individuelt »ja« i Indfødsretsudvalget.

Til hr. Nødgaards spørgsmål om, hvad det koster det danske samfund at give disse mennesker indfødsret, er svaret klokkerent: Det koster ikke én eneste krone, for indfødsret medfører ikke andre sociale rettigheder end dem, man har, når man bor her i landet.

Men hvis der bag hr. Nødgaards spørgsmål ligger, at man i stedet for at give dem indfødsret skulle sende dem ud af landet, så er det klart, at man kan anlægge nogle økonomiske vurderinger. Men indfødsret i sig selv kommer ikke til at koste det danske samfund en krone.

Arne Melchior (CD):

Når visse ting rækkes fra den ene til den anden, så har han, der rækker tingen, mistet den. Men der er andre ting, man kan give uden at give dem væk. Man kan faktisk dele ud af noget, man selv har, uden selv at blive forkortet, uden selv at få det, man har tilbage, beskåret. Ja, der er mange, der – og synes jeg med god ret – hævder, at man godt kan give gaver, som gør gavegiveren rigere, end modtagerne bliver ved at få dem.

Jeg kan også trække en anden parallel til noget så smukt og aktuelt som et levende lys. Et levende lys har den egenskab, at man med dette lys kan tænde utallige andre lys, uden at det

lysgivende lys svækkes i sin evne til at lyse eller varme.

Selvfølgelig har ethvert lys kun en vis tid, men overfører vi det til et menneske, så har mennesket altså også den evne, at så længe det lever, kan det dele ud af det, det selv besidder, ud af ting, det selv har arvet, fået forærende eller tjent, uden selv at blive afkortet i sin evne til yderligere at lyse eller varme andre mennesker, og man mister ikke selv varme eller egne muligheder.

Det kunne være, hr. Nødgaard skulle gå hjem og i en stille stund tænke lidt over sådant noget.

Det koster ham ikke én krone at dele den gave med andre, han og jeg har fået gratis, uden egen indsats og uden nogen viljesakt, nemlig det danske statsborgerskab.

Hr. Nødgaard klager her over, at der ikke er en paragraf, der fortæller om, hvad dette lovforslag koster. Men som fru Dorte Bennedsen allerede har meddelt, koster det ikke en krone.

Hvad har hr. Nødgaard egentlig bestilt siden lovforslagets fremsættelse, hvis ikke han har udregnet, hvad han mener det koster? Han kan da ikke bare stå her og slynge om sig med: Hvad koster det? Hvis han overhovedet kender det mindste til lovgivning, ved han, at det ikke koster en krone.

Men, vil jeg sige til hr. Nødgaard, der er et antal mennesker også her i landet, og heldigvis en stor majoritet, som ikke har spor imod at dele det, de selv har, med andre, også hvis det skulle koste giveren noget.

Her står vi så i den situation, hvor det end ikke koster noget. Men småligheden er altså så stor hos hr. Nødgaard og meningsfæller, at han end ikke kan stramme sig op til, at dele et gode – og enig: et dyrebart og værdifuldt gode – med sine medmennesker, selv om hr. Nødgaards egne muligheder ikke forringes på nogen som helst måde, ikke med en femøre, ikke med et minut, ikke med spor af hans kraft eller evne.

Hr. Nødgaard skulle tænke i den bane. Hvorfor skal det altid være: Jeg har, jeg vil vedblive med at have, og de, som ikke har været så heldige som jeg, vil jeg knageme ikke dele med. Hvorfor skal det være den tankegang, der bliver ved med at præge hr. Nødgaard og partifællers tale om disse ting?

Hr. Nødgaard skulle lade være med at tage ordet nu – jeg ved godt, at han er i sin fulde ret til at tage det – gå hjem og tænke en gang og så komme med svaret til tredje behandling, for jeg